

AATAMI-hangon tarina

Elettiin kesän 1897 parasta heinäaikaa. Ilmat suosivat, hellettä piti jatkuvalla syötöllä.

Siitä huolimatta, tai ehkä juuri siksi, Eskolan renki Aatami Laurinpoika oli pahalla päällä.

Talon töitä tehtiin aamuvarhaisesta iltamyöhään, satoa korjattiin tulevaksi vuodeksi.

Siltikin työnjohtaja oli määrännyt Aatamin vielä heinäntekopäivän jälkeen menemään Mäkimattilaan Taataa ja Oskaria auttamaan.

Taata oli jo ikämiehiä, 70 tulisi elokuun lopulla täyteen. Silti yhä vielä polvi nousi ja heinää seivästyi kummasti.

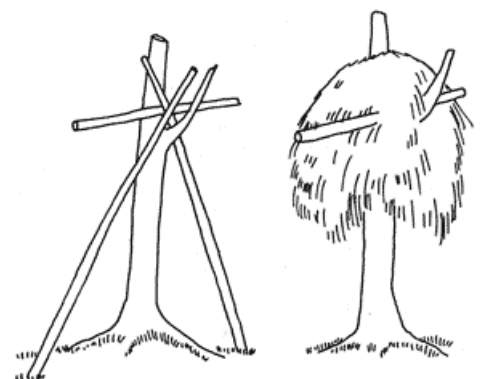
Viikatteen varressa heiluessaan Taata tosin jo tunsi ikävuodet lisänä harteissaan.

Oskari 16-vuotiaana oli vasta tulossa miehuusvuosiinsa, mutta eipä silti, taisi niittääkin jo Taataa paremmin, varsinkin nopeammin.

- Veräs poika tosta vähä tarkemmin, saattoi Taata tokaista Oskarille, vaikka ei ehkä olisi niin tarvinnutkaan.

Kaarle ja Oskarikin tekivät ensin täyteen taksvärkkikituntinsa Eskolaan, sen jälkeen kiirehtivät nopeasti omalle heinäpellolle.

Aatami sitävastoin ei pitänyt suurta kiirettä siirtymisessä Papinniitulle Eskolan päivän jälkeen.

Äiti Hanna, Miina ja Anna olivat omien kotitöittensä lomassa tehneet myös pellolla työpäivää. Mutta nyt valmiita heinäseipäitä alkoi miesten saavuttua syntymään entistä nopeammin.

- Laitetaas vaan oikeen hippulat vinkumaan, että päästään saran tonne päähän ennen yäkastetta, meinaa Taata väelleen.
- Ja sää kans Aatami ,muist... RÄKS, ja niin oli Aatamin hangon varsi poikki.
- Mulle tartte siinä muistutella, mrrkele. Siinä mä nostan heinää seipäälle ku muukki.
- Juu mutta nyt tuliki aika hama, tosa mennee monta tuntii kun poika veistelee uuren varren toho katkenneeseen.
- Ei tartte muiren tehrä vartta, mää teen itte ku mää tän katkasinki, ... tana , kiroilee Aatami harmissaan.

Ja niin siinä sitten käy. Aatamin suutuspäissään tekemään uuteen hankoon siirtyy hänen koko senpäiväinen harmituksensa.

Hanko ei meinaa sopia käteen niin ei millään. Eikä kenellekään. Vaikka Taata on takonut ja teroittanut piikit priimakuntoon.

Siitä lähtien aina tähän päivään saakka, on sitä henkilöä harmittanut kovasti, kenelle on jäänyt käteen viimeisenä Aatami-hanko.

Sitä pyritään välttelemään, mutta tottahan toki aina jollekin se käteen jää. Joskus Miinalle, joskus Eerolle, joskus Allille, joskus Paulalle.

120 vuotta sen varsi on tehnyt känsiä Laomäensyrjän väen käsiin ja kouriin.

Jatkuuko Aatami-hangon tarina edelleen samoissa merkeissä tämän juhlapäivän jälkeenkin?

